

Boží hod vánoční, Hořice 2021

L 2,1-14

¹Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. ²Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. ³Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. ⁴Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, ⁵aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. ⁶Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. ⁷I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do korýtky, protože se pro ně nenašlo místo pod střechem. ⁸A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. ⁹Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. ¹⁰Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. ¹¹Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. ¹²Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do korýtky.“ ¹³A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: ¹⁴„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

„Nebojte se, dneska máte důvod k radosti. Dokonce k veliké radosti! A ta radost se týká všech.“ Tak nějak to řekl anděl pastýřům. Jeden by si pomyslel, že to je hodně odvážné tvrzení, takhle uprostřed noci, uprostřed temnoty. Když jednomu pastýři kručí v břiše, protože horko těžko živí sedm dětí, druhý pastýř zvorál, co mohl, a teď z toho nemůže spát, třetí pastýř trne, aby během jeho šichty nedorazil vlk, protože na sobě pozoruje neklamné známky stárnutí – kdoví jestli by ještě dokázal takového vlka zahnat... Prý „dneska máte důvod k veliké radosti!“ No, když to říká anděl... Nicméně čtvrtému pastýři právě onemocněla žena, pátý se rozhádal s celou rodinou, šestý prohrál dům v kartách a na sedmém si vylévá vztek šest předešlých. „Vážně, tahle radost bude pro všechny lid, tedy i pro vás!“ Anděl o tom nediskutuje a kolem se line světlo, které pastýřům vypaluje oči.

Říkám si, kolik lidí na světě už toužilo po nějakém andělském znamení, které by jim vneslo světlo do temnot. Když byli na křižovatce nebo v koncích – kéž by se objevil anděl, posel od Boha, tak aby nešel přehlédnout ani přeslechnout! Kéž by z nebe zazněl jasný hlas! Kéž by přišlo jasné znamení! Tak jasné, jako když krajinu ozáří blesk nebo třeba kometa. Aby ta tma už nebyla vidět, aby zmizela. Kolik lidí by mohlo závidět pastýřům, že do jejich těžkostí, vin, slabostí, nemocí, křivd a konfliktů zazářilo světlo a uslyšeli ten jasný vzkaz, že... Jak že zněl ten vzkaz? Že **v Betlémě najdou nemluvně, co leží v korýtku.**

Nemusíme pastýřům závidět. On ten anděl obklopený světlem je v celém tom příběhu vedlejší postava. On to není, s kým především se mají pastýři setkat. „Dnes se vám narodil Spasitel,“ rozhlašuje anděl a my to máme slyšet stejně dobře jako ti pastýři. „Je to radost, která se týká všech.“ Anděl zvěstuje pastýřům totéž, co jste si zvěstovali vy navzájem, když jste zpívali: „Hle, v jeslích leží andělský král Kristus. Ó pojdme, pokloňme se Ježíši...“ Záblesk světla a andělské zpívání trvá chvíličku, ale pastýři mají hledat něco jiného.

Plenky a korýtko – to je poznávací znamení narozeného Spasitele. Podle toho ho poznáte. Ani podle zlaté hvězdy na čele, ani podle královského rodokmenu, ani podle záplavy světla, ani podle anděla nad postýlkou. Ne. To děcko je zabalené do plenek a leží v korýtku.

Narozený Spasitel je **zabalený do plenek**... Potřebuje péči svojí mámy jako kterékoli jiné dítě. Protože lidská mláďata jsou poměrně odolná, ale sama prostě nepřežijí. Právě narozený Spasitel není výjimkou, je to člověk skrz naskrz, zranitelný jako všichni ostatní; tuhle lidskou křehkost dostal do vínku jako kdokoli z vás. Spasitel k vám nepřichází jako z jiného světa, ale už od plenek *patří* do tohoto světa i s jeho těžkostmi, vinami, slabostmi, nemocemi, křivdami a konflikty. **Vám, vám** narodil se. Vám, kteří se horko těžko protloukáte životem, vám, kdo jste něco totálně pokazili, vám, kterým stáří bere síly, vám, kterým někdo blízký stůně, vám, kterým se o Vánocích po někom hodně moc stýská. Narodil se vám, kdo se doma hádáte, vám, kdo jste všechno prohráli, vám, kterým někdo ublížil.

Narozeného Spasitele položila jeho maminka **do korýtky**. Nebo do jeslí, chcete-li, do krmelce, do žlabu, zkrátka do té věci, ze které se krmí zvířata, vždyť to znáte, k tomu nemusíte být pastýři. Maminka Marie jednala v nouzi a určitě netušila, jak symbolické gesto tím udělala. Položila do krmelce dítě, které až vyrostete, bude sytit zástupy lidí chlebem a dobrým slovem, bude chodit na hostiny a jíst společně s těmi, kdo se v životě ztratili, bude lámat chléb svým učedníkům při poslední večeři a podle toho ho také učedníci poznají po jeho vzkříšení: že jim podává chléb a stoluje spolu s nimi.

Když jsem šla včera ráno po ulici, mýjela jsem skupinku lehce promoklých lidí a zaslechla jsem, jak jeden z tatínků povídá dítěti: „Hele a teď jdeme na místo, kde se staví Ježíšek na občerstvení... Až rozdá ty dárky, tak se musí posilnit.“

V tom vánočním příběhu je to ještě trochu jinak – Ježíš leží v korýtku na znamení toho, že *u něho* najdete občerstvení a posilnění. To je ten dárek pro vás pro všechny. Nebojte se, dneska máte důvod k radosti. Narodil se vám Spasitel.